

Tembel Hayvanın Büyük Macerası



Yavuz DEMİRKIRAN

Tembel Hayvanın Büyük Macerası

Yavuz DEMİRKİRAN



Yaprakların rüzgâra fısıldadığı yeşil ormanın kalbinde, tembel hayvan Sammy yaşırdı. Hayatı boyunca aynı uzun ağaçta yaşamıştı. Tüyleri yumuşak, açık kahverengiydi ve yüzü krem rengiydi, gözlerinin çevresinde koyu lekeler vardı. Göğsünde küçük, örgü yapraklardan bir çanta taşırdı. Sammy ağacını severdi ama bazen ötesindeki dünyayı merak ederdi.



Bir sabah, güneş yaprakların arasından süzülürken, Sammy geçen bir kelebekten bir hikâye duydu. 'Ormanın öte yanındaki şelale dünyanın en güzel manzarası!' dedi kelebek. Sammy'nin yumuşacık koyu gözleri hayretle büyüdü. Hiç şelale görmemişti. O anda karar verdi: onu bulmak için bir yolculuğa çıkacaktı.



Sammy yaprak çantasına birkaç dut ve yumuşak bir yaprak battaniye koydu. Ağacına veda etti ve yavaş, istikrarlı tırmanışıyla aşağı inmeye başladı. 'İlerlemek, hızdan daha önemlidir,' diye hatırlattı kendine, yavaş ve uykulu gülümsemesiyle. Ormanın zemini yeni bir dünyaydı; hışırtı sesleri ve minik canlılarla doluydu. Sammy heyecanla ürperdi.



Sammy yosunlu bir patıkada yavaşça ilerlerken, zümrüt yeşili bir bulanıklık yanından hızla geçti. Bu, yakut kırmızısı boğazı parlayan sinek kuşu Rosie'ydi. 'Nereye gidiyorsun, ağırkanlı?' diye cıvıladı. 'Şelaleye,' dedi Sammy. 'Bu senin sonsuza kadar sürer!' Rosie güldü ve hızla uzaklaştı. Ama Sammy sadece ilerlemeye devam etti, her seferinde dikkatli bir adımla.



Kısa süre sonra Sammy, minik mavi meşe palamudu şapkasını takan sincap Toby'yle karşılaştı. 'Ben de şelaleye gidiyorum!' diye böbürlendi Toby. 'Sen ormanın kenarına bile varamadan ben gidip dönerim!' Bir ağaca fırladı, kabarık kuyruğu zıplıyordu. Sammy onun gidişini izledi, sonra yıldız şeklindeki minik bir çiçek kümesini fark etti. 'Ne güzel,' diye fısıldadı.



Günler geçti. Sammy köklerin üzerinden tırmandı, dalların altından geçti. Bazen Rosie hızla yanından geçip, 'Hâlâ burada mısın?' diye seslendi. Bazen Toby ne kadar hızlı olduğunu anlatarak yanından hızla geçti. Ama Sammy sabırlıydı. Bir kütüğün altına saklanmış gizli bir yavru fare yuvası buldu. Güneş hareket ettikçe rengi değişen bir çiçek gördü. Bu küçük harikalar kalbini sevinçle doldurdu.



Bir öğleden sonra Sammy geniş bir dereye ulaştı. Yüzmeyi bilmiyordu ve su derin görünüyordu. Sessizce oturup düşündü. Sonra suyun üzerinde yatan devrilmiş bir dal fark etti. Yavaşça ve dikkatlice üzerinden emekledi. 'İlerlemek, hızdan daha önemlidir,' dedi tekrar, akıllıca çözümüyle gurur duyarak.



Diğer tarafta Sammy sıra dışı çiçeklerden oluşan bir alan buldu. Gölgede hafifçe parlıyorlardı, küçük fenerler gibi. Onlar gibi bir şeyi hiç görmemişti. Oturup minik arıların her çiçeği ziyaret edişini izledi. Rosie ve Toby'nin bunu görmesini isterdi ama onlar çoktan ileriye koşmuşlardı. Sammy biraz yalnız hissetti ama aynı zamanda mutluydu.



O akşam Sammy minik bir ciyıklama duydu. Bir yavru tavşan yolunu kaybetmişti. 'Endişelenme,' dedi Sammy nazikçe. 'Evini bulmana yardım edeceğim.' Yavaşça ilerledi, tavşanın yanında zıplamasına izin verdi. Tavşanın yuvasını bulana kadar aradılar. Anne tavşan Sammy'ye sıcak bir burun dokunuşuyla teşekkür etti. Sammy'nin içi ısındı.



Ertesi gün Sammy Rosie'yle tekrar karşılaştı. Bir çalının yanında havada asılı duruyordu, yorgun görünüyordu. 'O kadar hızlı ileri geri uçtum ki en güzel çiçekleri kaçırdım,' dedi. Sammy ona bulduğu parlayan çiçekleri gösterdi. Rosie'nin parlak siyah gözleri ışıldadı. 'Çok güzeller! Onları hiç fark etmemiştim,' dedi. 'Sen başkalarının kaçırdığı şeyleri görüyorsun,' diye ekledi.



Rosie bir süre Sammy'yle kalmaya karar verdi. 'Senin rehberin olacağım,' dedi. 'Şelale artık uzak değil.' Birlikte yavaşça ilerlediler; Rosie ileriye ve geriye hızla uçuyordu ama hep Sammy'yi bekliyordu. Ona oyuk bir kütükte yaşayan bir kurbağa ailesi gösterdi. Sammy ona kelebeğe dönüşen bir tırtıl gösterdi. İyi bir ekip oldular.



Sonunda hafif bir gürültü duyular. 'Şelale!' diye cıvıladı Rosie. Sammy'nin kalbi daha hızlı attı. Bir açıklığa geldiler ve işte oradaydı: gökkuşaklarıyla parıldayan bir gölete dökülen, ışıltılı su perdesi. Sammy hayatında bu kadar güzel bir şey görmemişti. Pürüzsüz bir taşa oturdu, yaprak çantası yanına kondu ve sadece izledi.



Göletin yanında, yosunlu kubbeli kabuğu olan çok yaşlı bir kaplumbağa oturuyordu. 'Hoş geldin, küçük gezgin,' dedi, kehribar rengi gözleri sıcacıktı. 'Ben Eğrelti Nine. Senin acele etmeden ilerlediğini ve küçük harikaları fark ettiğini izledim. Çoğu kişi hızla geçip onları kaçıır.' Sammy gülümsedi. 'Yolculuk şelale kadar harikaydı,' dedi. Eğrelti Nine başını salladı. 'Gerçekten öyle.'



Tam o sırada sincap Toby nefes nefese ortaya çıktı. 'Ben başardım! Ama yol boyunca her şeyi kaçırdım,' dedi. Sammy ona parlayan çiçekleri gösterdi ve gizli yuvaları anlattı. Toby'nin koyu yuvarlak gözleri kocaman açıldı. 'Keşke yavaşlasaydım,' dedi. 'Bir dahaki sefere yavaşlayacağım,' diye söz verdi Toby. Rosie de onaylayarak cıvıladı.



Eğretili Nine, sarmaşık kolyesinden küçük beyaz bir çiçek verdi Sammy'ye. 'Yavaş gezginlerin en çok şey gördüğünün hatırlatıcısı,' dedi. Sammy ona teşekkür etti ve Rosie ile Toby yanında, eve doğru yola çıktı. Bu sefer hepsi Sammy'nin hızında ilerledi ve birbirlerine harikaları gösterdi. Orman eskisinden bile daha büyülü görünüyordu.



Sammy sonunda uzun ağacına ulaştığında yavaşça tırmandı ve en sevdiği dala yerleşti. Beyaz çiçeğe baktı ve yavaş, uykulu gülümsemesini gösterdi. Şelaleyi görmüştü ama daha da önemlisi, her adımın önemli olduğunu öğrenmişti. İlerlemek hızdan daha önemlidir ve yolculuğun kendisi bir hazinedir.